

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεῦομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Τρίτ'Ιουνίου καὶ εἰκοστή
καὶ ἀτμόσφαιρα καθουρδιστή.

Ἐνενηντα καὶ ἑπτὰ καὶ ἐνιακόσα
καὶ Συμβούλων τρεχάματα τόσα.

**Τὸν νέο μάρτυρα θορηνῶ,
τὸν Τέλλο τὸν Ἀγαπηνό.**

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν πόνεσε γιὰ τὸν Ἀγαπηνό;
μάρτυρες ἐφτερούγισαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
καὶ ἐπῆραν ὅτ'ῆς φτερούγαις των τὸ νέο παλληκάρι
ὅτ'ῆν πρώτη του τὴν ἀνθησι, ὅτ'ῆν πρώτη του τὴ χάρι.

Σὰν Διάκο τὸν ἐσοῦβλισαν, τὸν τρύπησαν μαχαίρια
κακούργων δολοφόνων,
καὶ ἄστρο τὸν εἶδα ἑλευθεριᾶς νὰ φέγγῃ μ'ἄλλ'ἄστέρια
σὲ νύκτες Μακεδόνων.

Κι' ἐκύτταξα πανύψηλο καὶ ἐκείνο τὸ πλατάνι,
ποῦ κρέμασαν τὸν μάρτυρα, ὅτ'ῆν οὐρανὸ νὰ φθάνῃ,
καὶ ἄκουσα νὰ φωνάζουνε καὶ φύλλα καὶ κλωνιᾶ:
κρεμάλα γιὰ τὸν Βούλγαρο, τὸν ἄτιμο φονιᾶ.

Καὶ μαχητὴ καὶ μάρτυρα τὸν ἐκλαψε τὸ γένος
καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ ὅτ'α κόλλυβα μ'προστά γονατισμένους:
σὰν βγαίνουν τέτοιοι πρόδρομοι μεγάλοι ἑλευθεριᾶς
καὶ γίνονται μνημόσυνα τέτοιας παλληκαριᾶς,
τότε μ'μπορεῖ νὰ μὴ γενῇ μνημόσυνο μιὰ μέρα
καὶ γιὰ τὴν πανελεύθερη τῶν ἐκλογῶν μητέρα.

**Δημάρχων ἐκλογαῖς
καὶ φόνος καὶ σφαγαῖς.**

—Φασουλῆ, μὴν ἀδρανή, σὲ διαδηλώσεις τράβα...
αἷμα χύνεται καὶ ἐκεῖ μὲς ὅτ'ῆν ἔρημη τὴν σκιάβα,
αἷμα χύνεται καὶ ἐδῶ ὅτ'ῆν ἐλεύθερη πατρίδα,
τῶν προσφύγων τὴν ἐλπίδα.

—Ἐκεῖ πέρα παλληκάρια,
τῆς νεότητος καμάρια,
σπέρνουν δάφναις ζηλευταῖς.

Κι' ἐδῶ πέρα μαθητοῦδια
ψάλλουν ἐκλογῶν τραγούδια
καὶ σκοτόνονται γι' αὐταῖς.

Μὲς ὅτ'ῆ σκιάβα νέα κλέη λεθευτῆς αἰδία,
ἐκεῖ μόνον ὅπλου σφαίρα
κατὰ λύκων, καὶ ἐδῶ πέρα
σφαίραις καὶ σφαιριδία.

—Ἐκεῖ θάνατος ἢ νίκη
καὶ κτυπήματα βαρειά,

ἐκεῖ πέρ' ἀρματωλῆκι
κι' ἐδῶ μόνο κλεφτουριά.

Ἐκεῖ πέρ' ἀνατολή
κι' ἐδῶ σκότος, Φασουλῆ.
Ἐκεῖ πέφτουν στήν ἀσπίδα
μοναχὰ γιὰ τὴν πατρίδα,
κι' ἐδῶ πέφτουν γιὰ τὴν κάλπη,
τοῦ στομάχια περιθάλπει.

Ἄδες ἐκεῖ παλληκαριά
σὰν τοῦ Τέλλου, σὰν τοῦ Φούφα,
κύττα καὶ τραμπουκαριά
σὴν ἐλεύθερη μαγκούφα.

Μές' στήν ἐρημὴ τὴν σκλάβα
λεβεντιά σὰν τοῦ Βλαχάβα,
κι' ἐδῶ πέρα, Φασουλῆ,
λεβεντιά σὰν τὴν δίκη μας...
τὴν φθονοῦν ἀρματωλοὶ
καὶ μᾶς λένε τὴν κακὴ μας.

Μές' στὴ σκλαβωμένη γῆ
μάχη, πόλεμος, σφαγὴ,
νέοι μάρτυρες καὶ Διάκκοι,
κι' ἐν τοσούτῳ, φίλη λέρα,
παρὰ δόξω ἐδῶ πέρα
κρῶζουν λαίμαργοι κοράκοι.

Φ.—Καὶ τῆς δῆό μας τῆς πατρίδας ἄς κυττάξωμε καὶ πάλι,
καὶ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη,
καὶ τὸ κλέος τῆς δίκης μας μὲ τῆς σκλάβας σύγκρινέ το...
στὶ φη Βουλγαριᾶς ἐκεῖ,
κι' ἐδῶ πέρα, Περικλέτο,
Σύμβουλοι Δημοτικοί.

Κι' ὁ Σαράφωφ προτιμῶ στὸ κυνήγι νὰ μὲ στρώνῃ
παρὰ μόλις ξημερώων
νὰ πηδοῦν μανιακοὶ
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
καὶ νὰ μὲ καταδιώκουν μέσ' στὴν τόση σκυλοζέστη
σὰν τὰς Ἑριννὺς ἐκείνας, ποῦχαν ἄκτι τὸν Ὁρέστη.

Ναὶ μὲν ὧν ἐκτιμῶ καὶ θαυμάζω τὸν ἄγων
καὶ μοῦ φαίνονται σωτῆρες ἐλευθέρων τε καὶ δούλων,
ἐν τοσούτῳ προτιμῶ καὶ τοῦ Τσόντσεφ τὴν εἰκόνα
παρὰ τῆς φωτογραφίας τῶν προσφιλῶν Συμβούλων.

Κάθε δρόμος, κάθε στράτα
ἔγμισε προγράμματα...
νὰ καὶ Σύμβουλοι μὲ νειάτα,
νὰ καὶ μὲ γεράματα
καὶ μὲ ξεμωράματα.

Πηλαλοῦν κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι,
ἐφιάλταις μοῦχουν γίνεαι,
καὶ Συμβούλους πάλι βλέπω καὶ ζυπνὸς καὶ στῶναιρό μου
κι' ὅλο κἀνά τὸν σταυρό μου.

Νέων ιδεῶν Ληθαῖος ἐπλημύρησε τὸν νοῦ των,
ὅμως σὺ, ὦρὲ μασκάρᾳ,
μὴ καὶ σήμερὰ μ' ἀφήσης ἔρμαιον νὰ γίνω τούτων
καὶ τῆς γλώσσης των βορά.

Κατ' ἐκείνου τοῦ γκορούλα, κατ' αὐτοῦ τοῦρακουτάγου
οὐ προστάτευσε τὸν φίλον, ὅπου τᾶχει σὰν χαμίν...
καὶ τὸ φάντασμα τοῦ Δούγκαν καὶ τὸ φάντασμα τοῦ Β...
δὲν ἐτρόμαζε τὸν Μάκβεθ ὅπως Σύμβουλος ἐμένει.

Τῆς θερμῆς σου προστασίας κατ' αὐτῶν καὶ τὴν ἄς τῶν
νάτους, μὲ καταδιώκουν μὲ δελτία, μὲ χαρτιά...
τρέμω πάλι μήπως πάρουν καὶ τὴν ράχη μου γιὰ τὴν
καὶ φιγούρας τῆς κολλήσουν καὶ προγράμματα πλατ...

Γιὰ κύτταξε, ὦρὲ Περικλῆ, ποῖον Συμβούλων σμῆνος
ἔρχεται κατεπάνω μας καὶ μᾶς καταδιώκει...
αὐτὸς ὑπόσχεται Στρατοῦς καὶ Ναυτικὸν ἐκείνος
μὲ θεωρηκτῶν μετασκευὴν καθὼς τὸν Θεοτόκην.

Ὁ μὲν μᾶς ἐπαγγέλλεται σταύλους πολλοὺς, κι' ἄλλους
ὁ δὲ πῶς ὅλου τοῦ Στρατοῦ θ' ἀλλάξῃ τὸ κασκέτο
καὶ θὰ σκαρώσῃ Ναυτικὸ μὲ θεωρηκτὰ καινούρια,
κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον συμφωνῶ, γιατί, ὦρὲ Περικλέτο,
ὅποιος ζητεῖ τὰ σάπια μας νὰ τὰ μετασκευάσῃ
ἐκεῖνος θέλει σίγουρα παππᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

Ἐν γένει, κι' ἔνας κι' ἄλλος ψηλὰ σὰν ὑψηλῆς
πετᾷ μὲ νέον πνεῦμα,
κι' ὁ διεθνὴς σταθμάρχης, ὁ Μάρκος ὁ Λουπέτης,
ἔχει μεγάλο ρεῦμα,

Θά' ὦρὲ, ὦρὲ στραβοσκέλη,
Πάρεδρος δυνάτης...
μοῦ λένε πῶς δὲν θέλει
μετασκευὴ κι' αὐτός.

Μὰ κι' ὁ βαφεὺς ὁ Ράλλης σπουδαῖο παίζει ρόλο,
καὶ τοῦτος θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν πτωχὸ τὸν Στόλο,
καὶ τὰ παλὴ καράβια μᾶς λέει, στραβοκάνη,
πῶς θὰ τὰ μπογιατίσῃ καινούρια νὰ τὰ κἀνῃ.

Π.— Ἄλλ' ὅμως τώρα, φαπλατᾶ,
παραίτησε τὰ χωράτα,
κι' ἄσπρισε τὸν Πολύβιον, ἦγουν τὸν Σακελλάριον,
ποῦ μάχεται γιὰ τὰ καλὰ μὲ πῦρ ἀνδρὸς μαχίμου,
καὶ νόμιζέ τον εὐτυχῇ τὸν Δῆμον καὶ μακάριον
ὁπότεν τέτοιοι βγαίνουνε γιὰ πρόμαχοι τοῦ Δήμου.

Ἄν δὲν τοῦ δώσης, Φασουλῆ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω μοῦσι...
ν' ἀσπρίσης καὶ στὸν Πειρικλῆ τὸν Κώστα τὸν Παυλοῦ
περίφημο παιδίατρο, ποῦ γιὰ μουρέλια ρέβει,
κι' εἶναι καὶ καλοπόδαρος κι' ἀμέσως τὰ γιαντρεῖ.

Σὲ τέτοιαις κάλπαις πρέπουσε σφικίδια λευκά,
ὅπου δὲν μᾶς ὑπόσχονται Στρατοῦς καὶ Ναυτικᾶ.
Πλὴν δίχως λόγους περιττοῦς καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
κι' ἐκείνον τὸν Κατσίμπαλη παρακαλῶ ν' ἀσπρίσης.
Κουμπάρος λέγεται κι' αὐτὸς
δημοφίλης κι' ἀγαπητός.

Κοντολογίς, ὦρὲ Φασουλῆ, τὰ χωράτα ν' ἀφήσης
καὶ πάντας τοὺς Μερκουρίους κορδόνι νὰ ψηφίσῃ
χωρὶς κανέναν ἀπ' αὐτοὺς κρασι νὰ σὲ κεράσῃ...
δίχως Συμβούλους Δήμαρχος δὲν εἰμπορεῖ νὰ δράσῃ.

Κι' ἂν θυμηθῶ μετ' οὐ πολὺ
καὶ κάποιον ἄλλο φίλο,
θὰ σοῦ τὸν πῶ, ὦρὲ Φασουλῆ,
στὸ προσεχές μας φύλλο,

καὶ στὸ Λακύνον ἐπίτηδες ταξεῖδι
τὸν Πειρικλῆ τὸν Κώστα τὸν Λεβιδῆ.

Ἄλλε, καὶ πάλι θαύματα, Ρωμηῶν παλληκαριᾶς,
καὶ στὸν Πειρικλῆ διακόσις κουμπουριᾶς
καὶ τὸν Ρετσίνα, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Δαμαλᾶ,
καὶ τὸν Παρρῶ σκοτωθήσαν καὶ πάνε γιὰ καλὰ.

Τὰ παλληκαριᾶ τῆς φακῆς
τὰ πράγματι γενναῖα
τῆς πάλης τῆς ἐκλογικῆς
τρόπαια στήνουν νέα,
καὶ τὸν Ἀροκεράνιν σαλπίζουν καὶ τὰς Ἀλπεῖς :
ὅχι ἄριστος τὸ πίπτει ν' ὑπὲρ κάλπης.

Ὁ γουλιάρᾳ φάγαμε καὶ πάλι λουθεριᾶς,
καὶ στὸν Πειρικλῆ διακόσις κουμπουριᾶς,
καὶ τὸν Πειρικλῆ ἐπίνειον συνεῖχε κρύα φρίκη
καὶ τὸν Παρρῶ ἐλύθησαν οἱ κρίκοι.

Ἀπὸ βρόντους βουῦζει, φουφούτη,
ὁ βροντῶν Πειρικλῆς ἀντικρύ,
πηλαλοῦνε μεγάλοι μικροὶ
καὶ βρωμαῖε μπαρουτι.

Μὲ τὸν πόλεμον ἔφρξαν ὅλοι
τοῦ μαχίμου τῆς κάλπης χοροῦ,
πέφτουν σφαίραις πολλαῖς κουτουροῦ
κι' ὅποιον πάρῃ τὸ βόλι.

Ἐκλογεὺς τοῦ Ρετσίνα φωνάζει :
ὁ Γκιγκούρ Δαμαλᾶς μᾶς ἐπῆ...
δὲν ἐπρόφθασε Ρέτσ νὰ τοὺς πῇ
πέφτει κάτω γιὰ χάρι.

Μπάμ καὶ μπουμ δυνατὸ γιὰ Ρετσίνα,
μπουμ κουμπουριᾶς κι' ὑπὲρ Δαμαλᾶ,
πάλι δειχνεῖ μεγάλα μολά,
Ρωμηοσύνη τζωρτζίνα.

Μυχητὰς Μακεδόνων δὲν θέλω,
μήτε Φούφα, Γαρέφη καὶ Τέλλο,

ποῦ πεθάνουν ἀδικῶς ἐκεῖ
καὶ τοὺς καλὴν ἀπ' ἐδῶ μερικοί.

Ἐκεῖ πέρα ποιὸς τάχατε βλέπει
τὴν θυσίαν τοσούτων ἀγώνων ;...
ὁ Ρωμηὸς ἀρειμάνιος πρέπει
σ' ἐκλογαῖς νὰ σκοτώνεται μόνον.

Ποιὸς στὴ δόλια τὴ σκλάβα, κουτέ,
θ' ἀνταμείψῃ θυσίας ποτέ ;
Μ' ὅσον μένος, γι' αὐτὴν ἂν παλαίσῃς
μήτε μία σοῦ δίδεται θέσις,
μήτε πέρνεις γαλόνι κανένα,
κι' ὅσα κἀνεῖς πηγαίνουν χαμένα.

Ὅμως κύττα, σαχλὲ, κι' ἐδῶ πέρα
τῶν θεσμῶν τὴν δικαίαν μητέρα.
Ἐκτιμᾶται καθεὺς ἀγών,
κι' ἂν τὸ χέρι σου λίγο ξεγδάσῃς
σὲ πολέμους δεινούς ἐκλογῶν,
πάντα ἔρρεις πῶς κἀνι θὰ πάρῃς.

Ἐδῶ πέρα, Περικλέτο, σοῦ βραβεύουν κάθε κόπο
κι' ὅ,τι κἀνεις πιάνει τόπο.
Εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων
δίχως ἀμοιβὴ σοῦ γὰρ,
μὰ στὴν γῆν τῶν Παρθενῶν
κάτι τί ταμπολογᾷς.

Κι' ὅσοι κἀπὼς ἔχουν νοῦν
κι' ἀμοιβῶν προστάλουν μέλλον,
ἀδελφὸν δὲν τοὺς συγκίνοῦν
ἢ παλληκαριᾶς τῶν Τέλλων.

Κι' ἐγὼ λέω νῆτα σκέτα
κάθε φίλου φαπλατᾶ :
δὲν μὲ συγκίνοῦν αὐτὰ
ὅσον ἐκλογῆς ρουκέτα,
φώσφορο, βεγγαλικοῦ,
συμπλοκὴ καὶ φονικό.

Κι' ἄν δὲν εἶσαι ντίπ γεγές
μοναχά' στῆς ἐκλογαῖς
νά λυσσῇς, νά πυρπολῇς,
καὶ νά δειχνης τὴν ἀλήκη σου,
καὶ γιὰ τούταις νά πουλῇς,
Περικλῆ, καὶ τὸ βρακί σου.

Τοῦτο χρέος κατεπεῖγον
καὶ γιὰ σὲ τὸν μασκαρᾶ,
καὶ' στὰ πλήθη τῶν προσφύγων
τέτοια λέγω σοδάρ :

Πρόσφυγες, καλῶς σᾶς ἔβρηκα, πρόσφυγές μου γεῖά χαρά σας,
μέσα σὲ διαδηλώσεις σύρτε μὲ τὰ λάβρά σας,
μήπως σφαίραις συμπλοκῆς ἴλιγους κι' ἀπὸ σᾶς σκοτώσουν
κι' ἀπὸ τόσον ἀριθμὸν οἱ φιλάνθρωποι γλυτώσουν.

Εἶναι τυχεροὶ πρὸ πάντων ὅσοι φθάνουν ἐδῶ πέρα
μέσα σ' ἐκλογῶν ἡμέραις,
ποῦ τῶν ἐλευθέρων σφαίραις
κάνουν κύκλους' στὸν αἰθέρα.

Ἐκλογὴ λυσσῇ καινούρια
μὲ μαχαίρια, μὲ κουμπούρια,
μὲ πολέμων ἱστορία
καὶ μὲ τόση μορταρία.

Σ' ὅλας τὰς διαδηλώσεις νᾶσαι πάντα κορυφαῖες
μὲ βροντὴν κεραυνοβόλον . . .
ζήτω τῶν Συμβούλων ὅλων
καὶ τοῦ Ράλλη τοῦ βραχέως.

Κι' ἔχω πόθον, μίο κάρω,
τὸ πινέλο του νά πάρω,
καὶ μὲ τοῦτο νά γυρίσω
κι' ὅποιον ἔρω νά τὸν ἀσπρίσω.

Κρίμα τόσα παλληκάρια, ποῦ πετάξανε, κουτέ,
μέσα' στὴ Μακεδονία μάρτυρες καὶ μαχηταί,
κι' ἄνωνύμως κι' ἀφηνῶς ἡσημονήθηκαν ἐκεῖ
δίχως νά γενοῦν ἐδῶ Σύμβουλοι Δημοτικοί.

Κρίμα κρίμα, ποῦ τῶν σκλάβων ὁ δυσφόρητος ἀγὼν
τούς συνήρπασε τὴν φρένα καὶ χαθῆκαν ἀφανεῖς,
δίχως κἄν νά καταλάβουν συγκινήσεις ἐκλογῶν
κι' αἵματος νά κάνουν χύσιν σὰν δημόται γηγενεῖς.

Καὶ πάλι φώνηξε σφριγῶν :
ζήτω τῶν νέων ἐκλογῶν,
καὶ πάντων τῶν ἀπανταχοῦ Δημάρχων τῶν σπανίων
οὐρρα κι' ἐκεῖνος, ποῦ θά βγῇ' στὸν Δῆμον Κωθωνίων.
Κανεῖς δὲν εἶναι σήμερα, ποῦ νά μὴν ἔχη ρεῦμα
χωρὶς τσιγάρο, κέρασμα, κολόκουρο καὶ γεῦμα.

Ὅλοι θά τύχουν ἀσφαλῶς θριάμβου πρωτακούστου,
μιά δίψα δόξης πυρπολεῖ,
καὶ ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ
ἔχει τὸ ρευματάκι του καὶ τοὺς ρευματισμούς του,
κι' ἄν ἐνωθοῦν τὰ ρεύματα καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων
τότε μ' ἔνιωθε νά παθῶμε πλημύρας τῶν Τρικάλων.

Ἀκούεται παντοῦ κραυγὴ
πῶς ὁ Μερκούραρος θά βγῇ.

Π. — Ἐξυμῶ καὶ μεγαλύνω
τὸν Μερκούρη, Φασουλῆ,
μὲ κιθάρα, μαντολίνο,
βιολοντσέλο καὶ βιολί.

Ι Φ. —

Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο,
τὸν ὕμνῳ μὲ κλαρινέτο,
τὸν ὕμνῳ μὲ κλαπαδόρα,
κι' ὁλοένα πέρνω φόρα.

Γεῖά σου τοῦ λένε, Δήμαρχε, ποῦ φαίνεται' στὰ πρὶν
κεφάλι γνωστικό,
ποῦ χεῖς καὶ γυροῦς' στὰ γράμματα
καὶ γυροῦς' στὸ Ναυτικό.

Γεῖά σου' ποῦ μ' ἔργα μᾶς' μιλεῖς
καὶ δρᾷσιν ὁλοένα,
γεῖά σου, ποῦ λόγια δὲν πουλεῖς
κι' ἄντερα φουσκωμένα.

Γεῖά σου, ποῦ δὲν σ' ἐκούρασαν δουλειᾶς μεγάλης κόπης,
γεῖά σου, ποῦ πέρσῃ, Δήμαρχε, καὶ μέσ' στὴν Εὐρώπῃ
γιὰ τὴν δουλειὰ σου' πῆγες
χωρὶς νά χάφτης μυῖγες,
κι' Εὐρώπης εἶδες ἄστεα κι' Εὐρώπης ἔγνως νόον,
κι' ὁ Δῆμος πῆλ δὲν φαίνεται σὰν ἕνας Ἀχαμνόν.

Γεῖά σου, ποῦ καὶ τὸν Δήμαρχο τῆς Λόντρας τὸν ἐγνώρισε
καὶ τὰ τοῦ Δήμου πράγματα σ' ἐκείνον ἐξιστόρησε,
καὶ' στὸν Μυλλόρδο' καθίσεις τὸν Δήμαρχο καρσί
καὶ λὲν πῶς τ' Ἀρβανίτικα τοῦ' μίλησες φαρσί.

Π. — Μᾶρς μὲ τὴν φουσαρμόνικα, μᾶρς μὲ τὸ μαντολίνο,
γεῖά σου, ποῦ' πῆγες σὲ Παρί, Βιέννα, καὶ Βερολίνο,
γεῖά σου, ποῦ νομοσχέδια, Μερκούραρε, πολλὰ
καὶ' στὴν Βουλὴν ὑπέβαλες σπουδαῖα καὶ καλὰ,
μὰ' στὸ καλὰθι τᾶρριξαν οἱ γλωσσοκαμπανάτοι,
γιατὶ τὸ κάθε σχέδιο, ποῦ θά μᾶς φέξῃ κἄτι,
κάθε Κυβερνήσις σοφὴ
τὸ βάζει' στὸ ζεμπίλι,
καὶ τὸ κρεμᾷ' στὴν δροφὴ
νά μὴν τὸ φῆν οἱ ψύλλοι.

Γεῖά σου, ποῦ σὰν ἀρρώστητες, Μερκούραρε βαρεῖα
ἔκτυπῃσαν τὰ σήμαντρα καὶ τὰ καμπαναριά,
καὶ κόσμος ἐσηκώθηκε γιὰ σένα μ' ἀγωνία
κι' ἔκανε λιτανεῖα.

Φ. — Γεῖά σου, ποῦ τρέχεις, Σπύραρε, σὰν οἱ στρηλατημῆς
καὶ μόνο μὲ τὴν προκοπὴ τρομάζεις τοὺς κυνώπας,
καὶ φαίνεται γιὰ Δημάρχος πῶς εἶσαι γεννημένος
χωρὶς ποτὲ σου γιὰ σπουδᾶς νά πᾶς εἰς τὰς Εὐρώπας.

Γεῖά σου, ποῦ καλλιτέφανον τὸν Δῆμον ὀδηγεῖς,
καὶ πρέπει' στὸ Πολύγωνο νά δέχῃς ἐκλογεῖς,
γιατὶ κι' Ἰλίου Μέλαιρα ποτὲ δὲν θά' μ' ἐπιδέξοντο
ὅλους νά τοὺς χωρέσουν.

Ἐδῶ ποῦ τραγουδᾷς αὐτὴν πέτρα νά μὴ ράισῃ
καὶ Δημάρχος ἱσθίης ὁ Σπύραρος νά ζήσῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μετὰ χαρᾶς πολλῆς
εἶδε κι' ὁ Φασουλῆς

τοῦ Γλαύκου τὴν Οἰκίαν, διήγημα μὲ τόσῃ
τῆς γλώσσης εὐκολίαν, ἐγκράτειαν καὶ γῶσιν
τοῦ Ντέ Σιμόνε Μπροῦβερ, Ἑλληνιστοῦ τὰ μάλα,
ὁποῦ μὲ τόσῃ χάριν ἔχει συγγράψῃ κι' ἄλλα,
καὶ περὶ Ζαλοκώστα μελέτην κριτικὴν
περιφραδῇ, δικαίαν, ἀριστοτεχνικὴν.